

А какво чувствуваше Маргарита незнаѣж; съдна-ла близу до прозорецътъ гледаше на далечъ и мислеше; само дыханіе то ѣ малко по-бързо ся чуваше.

Незнаѣж до колко смы стоели така; но кога-то испарепіята зехъ да ся сгѣстяватъ надъ лѣ-кытъ и ся затьмихъ пай-далечнытъ мѣста на не-босклонътъ, тя станъ и — Да си отидемъ, рече излека, и като че ся спуснъ завѣсата слѣдъ свър-шаніето на пожеланнъ нѣкоѣ драма, приложи: — Свърши ся! — и азъ трѣгнахъ подирѣхъ ѣ като слѣзваше низъ стълбътъ.

Но колко смаяни и зачудены останѣхмы ко-гато, като поискахмы да си излѣзимъ, намѣрихмы портытъ заключены. Види ся че пѣдарытъ, безъ да знае че ный смы вѣтрѣ въ стѣлпѣтъ, заклю-чилъ портытъ. Отъ най-напрѣдъ ся посмѣхмы и си приказвахмы че стѣлпѣтъ е магьосанъ. И азъ ся помѣчихъ да развържъ магыѣтъ, но голѣмо-то желѣзо на якѣтъ ключелницѣ толкозъ бѣше ся спрѣгнало съ каменнѣтъ прѣчкѣ, щото ся от-чаяхъ. Опытахъ ся тогазъ да расклатѣхъ портытъ; но грѣмьаднытъ верей и заворы отблѣснѣхъ вси-чкытъ ми напѣванія. Зехъ испослѣ два три голѣ-мы камька та измахвахъ щото имахъ силъ да у-даряхъ портытъ, но друго не извършихъ освѣнъ да разбудъ кѣтненіето на сводовѣтъ на стѣлпѣтъ, и да откѣртѣхъ нѣкои откѣршыляка отъ камнѣетѣ, които падиѣхъ прѣдъ позѣтъ ми И понеже г-жа